Κυριακή Γ΄ Νηστειῶν (Μάρκ. η΄, 31- θ΄, 1)
11 Μαρτίου 2007

Τρίτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν καὶ καθὼς βρισκόμαστε στὴ μέση τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τὸν τίμιο Σταυρό, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦμε στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ἐτούτης τῆς περιόδου.

Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ Σταυρό, ὀφείλουμε νὰ ἐστιάσουμε τὸν λόγο σ᾽ αὐτὸ ποὺ ἀπορρέει ἀπ᾽ αὐτόν. Γιατὶ ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα καθῆκον σ᾽ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ πράττουμε κάθε φορά.

Μὰ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν σκέπτεται, μήτε θέλει νὰ μιλάει γιὰ καθῆκον παρὰ μόνο γιὰ δικαιώματα. Ἐπειδὴ «καθῆκον εἶναι νὰ δώσης, δικαίωμα νὰ πάρης». Καὶ τὸ καθῆκον βεβαίως δὲν μπορεῖς νὰ τὸ παραβεῖς, ἐνῶ τὸ δικαίωμα μπορεῖς καὶ νὰ τ᾽ ἀφήσεις.

Γι᾽ αὐτὸ σήμερα ἀντικρύζεις τὴ νοοτροπία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θέλουν νὰ πάρουν καὶ δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ δώσουν. Κατὰ συνέπεια, ξεχνοῦν νὰ τηροῦν τὰ καθήκοντα, μὰ δὲν παραιτοῦνται ἀπὸ τὰ δικαιώματά τους.

Ἐκεῖνο δὲ ποὺ τελικὰ εἰσπράττουμε ὅλοι γύρω μας εἶναι ὅτι ζοῦμε σ᾽ ἕναν κόσμο ἄνω κάτω. Λείπει ἀπὸ τὴν ζωή μας «ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ πειθαρχία καὶ ἡ τάξη». Μὲ ἀποτέλεσμα τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νεώτεροι νὰ μὴν ὑπακούουν στοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλύτερους. Οἱ μαθητὲς νὰ ἀσεβοῦν καὶ νὰ περιπαίζουν τοὺς διδασκάλους τους. Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες νὰ μὴν συνδέονται μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀλληλοκατανόηση, παρὰ νὰ ἐπαναστατοῦν καὶ νὰ διαλύουν μὲ τὸ παραμικρὸ τὸ σπιτικό τους. Ὅλοι μας νὰ παραβαίνουμε τὸν νόμο καὶ τὴν τάξη, νὰ παρανομοῦμε ἀσύστολα καὶ ὅταν μᾶς ἐλέγχουν τὰ ἁρμόδια ὄργανα, νὰ γινόμαστε θηρία καὶ νὰ ἀπειλοῦμε.

Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ γίνονται, γιατὶ ὁ καθένας μας δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ σηκώσει τὸν σταυρό του, «νὰ συμμορφωθῆ σ᾽ ἐκεῖνο ποὺ θέλει καὶ ὁρίζει ὁ Θεός». Καὶ τελικὰ ἀρνούμενοι αὐτό, σηκώνουμε βαρύτερους σταυρούς, αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καὶ ἂς μὴ θέλουμε νὰ τὸ ποῦμε. Αὐτοὶ δὲ οἱ σταυροὶ τοῦ κόσμου μᾶς ταπεινώνουν, μᾶς ἐξευτελίζουν καὶ ἀπαξιώνουν μ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ὕπαρξή μας.

«Οἱ σταυροὶ λοιπόν, ποὺ ὁ κόσμος φορτώνει σ᾽ ἐκείνους ποὺ δὲν θέλουν νὰ

σηκώσουν τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ζυγοὶ καὶ μέγγενη, ποὺ σκλαβώνουν κι ἐξανδραποδίζουν τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Χριστὸς βέβαια εἶπε γιὰ τὸ δικό Του Σταυρὸ πὼς εἶναι ζυγὸς χρηστός, μὰ ἐκεῖνος ὁ Σταυρὸς δὲν ντροπιάζει τὸν ἄνθρωπο. Ἀντίθετα μάλιστα τὸν τιμάει. Καὶ «εἶπε ἀκόμη πὼς οἱ ἐντολὲς καὶ τὰ καθήκοντα, ποὺ ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους εἶναι φορτίο ἐλαφρό». Μὰ ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὸ καθῆκον τῆς ἄρσης τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ μιλοῦμε γιὰ ἕνα καθῆκον ἐλευθέρας ἐπιλογῆς μας. Τὸ εἶπε ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅταν τονίζει «ὅποιος θέλει νὰ ἔλθει ὀπίσω μου...». Δὲν ὑπάρχει συνεπῶς καμμιὰ πίεση ἢ ἐξαναγκασμός, μὰ μιὰ μονάχα πρόκληση, «δεῦτε πρὸς μὲ πάντες...».

Ἐὰν ὁ καθένας μας ἐξετάσει καλύτερα, θὰ ἀντιληφθεῖ πὼς καὶ τὸ «ὅποιος θέλει νὰ ἔλθει ὀπίσω μου» καὶ τὸ «δεῦτε πρὸς με πάντες» μιλάει γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Δηλαδὴ γιὰ τὴν ἄρση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, «ποὺ εἶναι στ᾽ ἀλήθεια σταυρὸς καὶ καθῆκον», μὰ εἶναι ἐλαφρότερος ἀπ᾽ ὅλους τοὺς σταυροὺς τοῦ κόσμου».

Γιατὶ τελικὰ ὁ Σταυρὸς αὐτὸς μᾶς ὁδηγεῖ στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ κατ᾽ ἐπέκταση στὴ Βασιλεία Του. Ἐνῶ οἱ σταυροὶ τοῦ κόσμου μᾶς ὁδηγοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὸ θάνατο, συνεπῶς στὴν ἀπώλεια τῆς Βασιλείας Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, φέροντες τὸν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καθημερινὰ στὴ ζωή μας, ἔχουμε δίπλα μας ἕναν ἄλλο Σίμωνα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός! Μᾶς βοηθάει νὰ πετύχουμε στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, νὰ προσεγγίσουμε τὸ ἅγιο θέλημά Του, νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴ σωτηρία μας.

Ἡ σημερινὴ προσκύνηση τοῦ τιμίου Σταυροῦ μᾶς θυμίζει τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, ὅμως μᾶς ζωντανεύει ταυτόχρονα τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως. «Γιατὶ ὅπως ὁ Χριστός, ἔτσι κι ἐμεῖς ἀπὸ τὴ θλίψη τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους· ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ θάνατο, φθάνουμε στὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως» πρὸς τὴν ὁποία καὶ πορεύομαστε μὲ κουράγιο καὶ δύναμη.

Ἀρχιμ. Ν.Π.